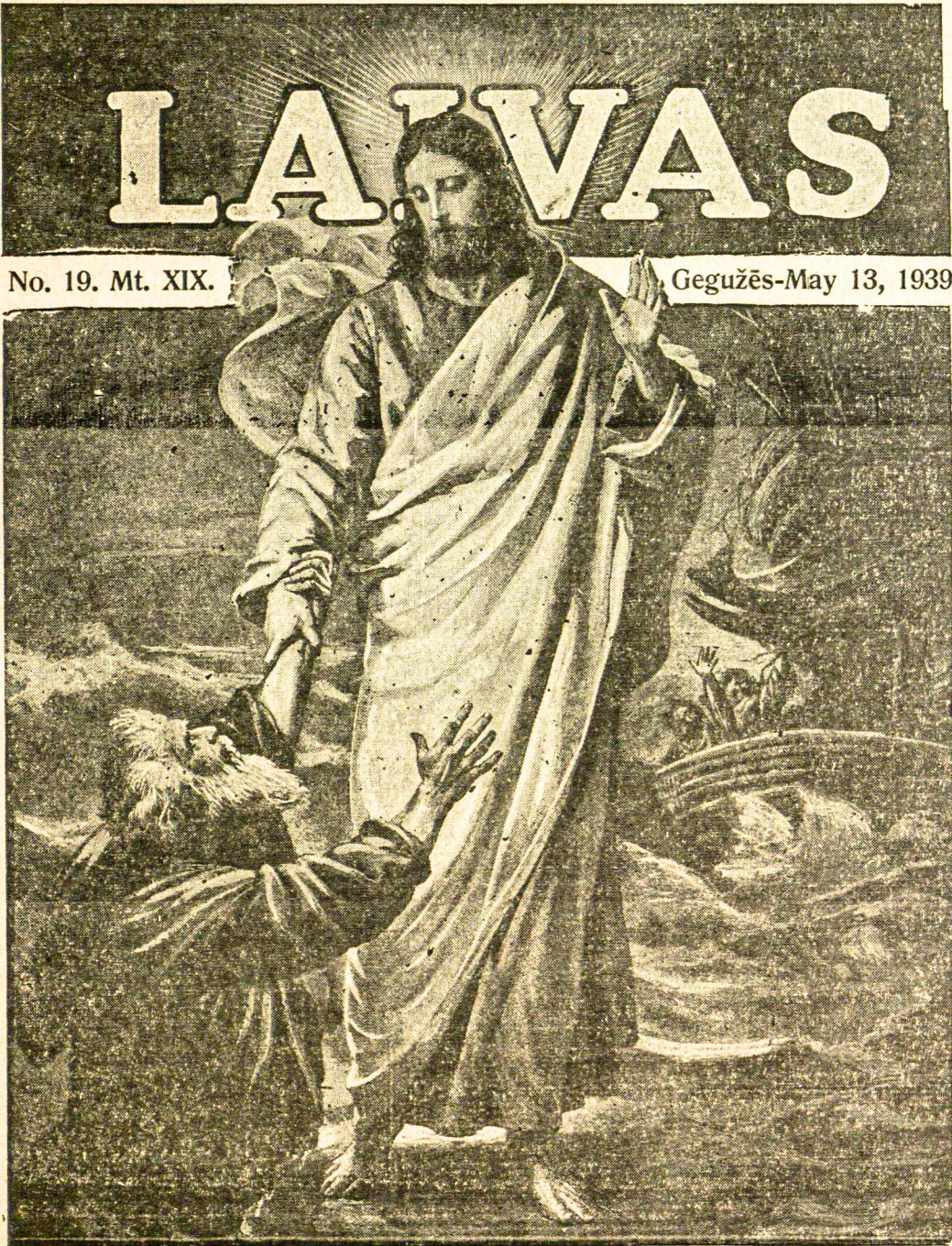

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 19. Mt. XIX.

Gegužēs-May 13, 1939

ESR valst.
republika
biblioteka

V. SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

LEKCIJA

Ap. Darb. 1, 1—11.

PIRMOJE knygoje, o Teofiliau, aš kalbėjau apie visa, ką Jėzus darė ir mokino nuo pat pradžios iki tai dienai, kurioje, davęs per šventąją Dvasią savo išrinktiesiems apaštalams įsakymų, jis buvo paimtas į dangų. Jiems taip pat po savo kančios jis pasirodė gyvas tuliariopais būdais, nes per keturias dešimtis dienų davėsi jiems matyti ir kalbėjo apie Dievo karalystę. Valgydamas su jais, jis jiems liepė neišeiti iš Jeruzalės ir laukti Tėvo pažadėjimo. Apie jį (sakė jis) jūs girdėjote iš mano burnos; nes Jonas krikštijo tik vandenimi, jūs gi, nedaugeliui dienų praslinkus, būsite pakrikštyti šventąja Dvasia. Taigi, jie buvo susiėję ir klausė jį sakydami: Viešpatie, ar šiuo laiku tu sugrąžinsi karalystę Izraeliui? Jis jiems atsakė: Ne jūsų dalykas žinoti laikus ar valandas, kurias Dievas nustatė savo valdžia; bet, kaip tik šventoji Dvasia ant jūsų ateis, jūs gausite galios ir būsite man liudytojais Jeruzalėje, visoje Judiejoje, Samarijoje ir iki žemės pakraščių. Tai pasakęs, jiems bėginti, jis buvo pakeltas. Debesys paėmė jį iš po jų akių. Kuomet jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į dangų, jam įeinant, štai du

EVANGELIJA

Jon. 16, 23—30.

ANUO metu tarė Jėzus savo mokytiniais: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums: ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duos. Iki šiolei jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Tai aš jums kalbėjau prilyginimais. Ateina valanda kuomet jau nebe prilyginimais jums kalbėsiu, bet aiškiai sakysiu jums apie Tėvą. Tą dieną jūs prašysite mano vardu; aš nesakau jums, kad aš prašysiu už jus Tėvą, nes pats Tėvas myli jus, dėlto kad jūs mane mylėjote ir tikėjote, jog aš nuo Tėvo išėjau. Aš išėjau nuo Tėvo ir atėjau į pasaulį; vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą. Jo mokytiniai jam tarė: Štai dabar aiškiai kalbi ir nebesakai jokio prilyginimo. Mes žinome, kad tu visa žinai ir tau nereikia, kad kas tave klausytų; todėl mes tikime, kad tu esi nuo Dievo išėjęs.

vyrų baltas rūbais atsistojo prie jų. Juodu tarė: Vyrai Galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte jį einantį į dangų.

Ką Motina Matė?

Pasislėpė saulė už kalno ir klonio.
Tuoju pirmos žvaigždės danguj patekėjo.
Čia Motina meldė Aukščiausio malonės
Iškęsti tatai ką maldoj Ji regėjo.

Ką matė Jinai? — Gi Sūnų kankintą!
Jo rankon žilvičio šakelę įduotą,
O galvą prislėgtą erkėčių vainiko...
Ir kraują čiurlenant per šventą Jo skuostą...

“Motute Brangioji! Ko ašaros byra
Per Tavąjį veidą ant Mano pečių?...
Sakyk!” — šaukia Jėzus. “Kas ten toli yra?
Kas suteikė Tau tiek skausmingų minčių?”

Marija sujudo. Skaudus vaizdas nyko.
Tik žvaigždės spindėjo iš aukšto šviesiai.
Bet Jėzaus kančia Jai širdy pasiliko.
“Kokia nedėkinga ta žemė!” - Ji tarė liūdnei.

Marija Stikliūtė

DANGUN ŽENGIMO ŠVENTĒ.

LEKCIJA

Jokūb. 1, 22—27.

MYLIMIAUSIEJI: Būkite gi žodžio vykintojai ir ne tik klausytojai, klaidinantys patys save. Nes jei kas yra žodžio klausytojas ir ne vykintojas, tas panašus į žmogų, kurs žiūri į savo prigimtą veidą veidrodyje: jis pažiūrējo į save ir nuējo, ir tuojau užmiršo, koksai buvo. Kas gi atsidējēs įsižiūri į tobulā laisvēs įstatymā ir jo laikosi, kas pasidarē ne klausytojas užuomarsa, bet darbo vykintojas, tas bus laimingas savo darbu. O jei kas tariasi esās maldingas ir nesuvaldo savo liežuvio, bet suvedžioja savo širdį, to maldingumas tuščias. Tikras ir nesuteptas maldingumas Dievo ir Tēvo aktyvaizdoje yra toks: lankyti našlaičius ir našles jų sielvarte ir sergēti save nesuteptā šiuo pasauliu.

EVANGELIJA

Mork. 16, 14—20.

ANUO metu Jēzus pasirodē vienuolikai, kuomet jie sēdējo už stalo; jis barē jų netikējimą ir širdies kietumā, kad jie netikējo tiems, kurie buvo matē jį atsikēlusį. Tuomet jis jiems tarē: Eidami į visā pasaulį, skelbkite evangelijā visam sutvērimui. Kas tikēs ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikēs, bus pasmerktas. Tuos, kurie tikēs, lydēs tokie stebuklai: Mano vardu jie išvarinēs velnius, kalbēs naujomis kalbomis, ims žalčius ir jei kā mirtingā gertų, tai jiems nekenks; jie dēs rankas ant ligonių ir tie pasveiks. Viešpats Jēzus, po to kaip jiems kalbējo, buvo paimtas į dangū ir sēdi Dievo dešinēje. Jie gi išējē skelbē visur, Viešpačiui draug veikiant ir patvirtinant jų žodžius lydinciais juos stebuklais.

TAIKOS POPIEŽIUS

(Pabaiga)

Jis skelbē mokslinī nusiginklavinā, kuris padaro materialinī ginklū pavartojimā nebereikalingā ir nuosekliai, palaipsniui veda prie visuotinio nusiginklavinimo. Palaipsnis, visuotinis nusiginklavinimas yra taikos ir pastikējimo ne tik salyga, bet ir jo īsdava. Kaip nēra pasitikējimo be nusiginklavinimo, taip ir nusiginklavinimo nēra be pasitikējimo. Bet, ar esamose žmonijos salygose yra galimas visuotinis pasitikējimas? Ī jī galima tik artēti muolatiniu žmonijos auklējimu. Dēlto šv. Tēvas nebuvo pacifistas. Jis niekada nedraudē tiems, kurie stovi valdžios priēšakyje, pramatyti galimā karā ir tinkamai jam ruoštis. Jis tik skelbē, kad broliū ir širdžiū taika gali atatinkamu maštabu sumažinti materialinī ginklavināsi. Siūlyti vienpusiškā nusiginklavinā būtū tokia beprōtybē, kuri visai svetima šv. Tēvo išminčiai. Jis smerkē militarinio pasiruošimo perdējimus, eksecesus, tačiau jokiu būdu jis neskelbē, kad reikia beginkliam laukti ginkluoto priēšo užpuolimo.

Kiekvieni metai žmonijai atnešdavo naujus konfliktus arba senuosius pagilindavo. Kiekvienais metais šv. Tēvas darē vis didesnes pastangas išgelbēti žmonijā iš gresiančios jai katastrofos. Tačiau konfliktai vis ēdēsi gilyn ĩ jos organizmā, ir, štai, praitais metais jī patenka ĩ netarpinio karo pavojū. Malonus pavasario vėjelio dvelkimas su alyvū žiedū aromatu atneša parako dūmū kvapā, gi su rudens žvarbiais vėjais atūžia baisis Wotanas, sukeltos žiaurios audros žmonijos kraujo jūroje gresia pragariškose skerdynēsē palaidoti Europā ir jos tūkstantmetinē kultūrā. Tautū vadai iš Londono, Paryžiaus, Romos skrenda ĩ Muenchenā gelbēti žmonijā iš netarpinio skerdyniū pavojaus. Tada žmonijos Tēvas, taikos Valdovo vietininkas nutaria, kad geriau būtū numirti vienam už visus. Jis daro heroiškā aukā — paaukoja savo gyvybē už pasaulio taikā. Rugsēsējō mēnesī 29 d. pašigirsta iš Vatikano radiofono drebas, sielvarto pilnas, tautū Tēvo balsas: “Tuo tarpu, kada žmoniū milijo-

nai gyvena neramūs netarpinio karo, skerdyniū ir iki šiol nematyto sunaikinimo pavojaus akivaizdoje, priimame ĩ savo tēviškā širdī mūsiū sūnū baimē ir kviečiame vyskupus ir dvasiškiją, taip pat tikinčiuosius susivienyti su mumis karštoje maldoje už taikos, teisingumo ir gailestingumo išlaikymā...

Be galo dėkingi už maldas, kurios buvo ir yra viso kat. pasaulio už mus kalbamos, iš visos širdies aukojame vītas maldas už pasaulio išganymā ir taikā. Už šitā taikā taip pat aukojame mūsiū gyvybę, kuriā šiū maldū dėka, Dievas mums prailgino”.

Tā heroiškā aukā šv. Tēvas dar sykī pakartojo Kalēdū Vigiliją kardinolū kolegijos akivaizdoje: “Esame paaukoję mūsiū visai senā gyvybē tautū taikai ir gerovei: jā dar kartā aukojame, kad išliktū nepaliesta vidinē taika, taika sielū ir sąžiniū...”

Jis Kristaus taikai gyvenēs, jā skelbēs, dēl jos kovojēs, ir aukojēsis, miršta, sutelkdamas paskutiniū jēgū likučių taikos simboliui, — laiminimo mostui padaryti ant nerimo kankinamos žmonijos. “Priēspaskutinī kartā atsidiūsdamas šv. Tēvas dar padarē laiminimo mostā”, pranešē Vatikanas.

Tas parašas, kuris buvo jo, Milano arkivyskupo, herbe, ir kuris negalējo būti patalpintas popiežiaus herbe, ryškiai charakterizuoja visā jo popiežiavimā. Tie 17 metų greit praējo. Jie praējo galingai, kaip stiprus aro polēkis ir švelniai, kaip taikos simbolio balandžio sparnū dvelkimas, praējo palikdami žmonijai didesnius turtus už sidabrā ir auksā.

Stovēdamas ties vieno popiežiaus karstu koks tai romēnas satyrikas išdrīso tokī nešvankū juokā: “Šv. Tēve, jūs miegojote žiemā ir vasarā. Taigi dabar miegokite amžinai”. Kas šiandie išdrīstū tokiā satyrā stovēdamas prie Pijaus XI kapo! Niekas dar tiek maža miegojo, kaip Pijus XI. Rūpesčiai Bažnyčia ir žmonija jam ir naktī miegus išvaikydavo. Jei kartais vėlyvas keleivis po vidurnakčio užklysdavo ĩ šv. Petro aikštē, kada visas Vatikano miestas būdavo

nakties patamsio uždengtas, jis vienoje vietoje matydavo už langų spindintį žiburį. Tai šv. Tėvo šviesa. Jis tebesėdi už rašomo stalo, papuošto dideliu krucifiksu ir dirba: rašo, skaito, varto savo aktus, ruošia kalbas, enciklikas...

O kai rytmetį 6 val. į jo kambarį ateidavo tarnas, jis rasdavo Pijų XI jau pasirėdžiusį: balta sutana, balta pijuse ant galvos, kryžius ant krūtinės, žiedas ant rankos... Vistiek, miegojęs, ar akių per naktį nesumerkęs, jis stodavo į naujos dienos aukos, maldos ir darbo pareigas.

Ką reiškė ta vidunakčio patamsius skro-

džianti šviesa, tryškanti pro Vatikano langą? Mes neabejojame, kad ji buvo Kristaus taikos bokšto žiburys, kviečiąs žiaurių aistrų ir klaidų jūroje nukankintus keleivius į tiesos ir ramybės uostą. Dėlto šiandien kultūringas pasaulis, stovėdamas prie didžiausio žmonijos geradarijo kapo jam dėkingai taria: "Šv. Tėve, Tu neturėjai atilsio, Tu nemiegojai nei žiemą nei vasarą, nei dieną nei naktį, tavo širdyje telkėsi pasaulio skausmas ir vargas, Tu gyvendamas neturėjai ramybės dėl pasaulio taikos ir ramybės, taigi ilsėkis dabar amžinoje garbės šviesoje!"

KAS YRA MARIJA?

(Tėsinys)

Pagirtas tavo iščios vaisius! Džiaugtusi o belis, jei širdį turėtų, savo užmegstais ir nukusiais skaniais obuoliais. Džiaugiasi kiekviena motina beaugančiais savo vaikais. Ji dar nežino, ką gero padarys tie kūdikiai užaugę, bet ji gėrįsi jų linksmomis akutėmis, jų plonais balsais, jų garbanotais plaukeliais. Didėja tos motinos džiaugsmas, kad senos silpstančios jos akys mato sūnelį, garbingą valstybės vyrą, išvedusį tėvynę iš netvarkos į Nepriklausomybę ir gerovę. Nenuėjo veltui gimdymo skausmai, netuščiai be miego praleistos naktys pas kūdikio lopšį, pelningi auklėjančios motinos triūsas, rūpesčiai ir vargai: sūnus naudos padarė kitiems ir garbės nusipelnė sau ir saviesiems.

Senutė Elzbieta sveikina jaunutę viešnią Mariją, tardama: **Ir pagirtas tavo iščios vaisius** (Luk. 1, 42). Marija dar nebuvo mačiusi motinos vargų, bet Elzbieta jau regėjo būsimuosius tų vargų vaisius ir gėrėjosi jais: Jėzus Kristus Marijos sūnus. Visa neapsakomai ilga eilė: aklų, raišių, kurčių, nebylių, raupsuotų, stabo ištiktųjų, kurie Jėzaus žodžiu sveikatą atgavo, sudarytų gražų būrį šventos Elzbietos žodžiams patvirtinti, kad ji neapsiriko, tardama, jog V. Jėzus, Marijos iščios vaisius, yra pagirtas.

Tame liudininkų balse ryškiau už kitus skamba žodžiai Lozorius ir kitų, kuriuos Jėzus prikėlė iš numirusių, ir apaštalų giesmė, kuri skelbia, kad pats Jėzus kėlėsi iš numirusių ir visiems žmonėms kūnų iš nu-

mirusių atsikēlimā laidavo. Šitie visi kraujā praliejo liudydami už tai, kad Jēzus Marijos isēios vaisius, yra ne vien stebukladaris žmogus, bet tikrasis Dieva, Kurį garbinti yra mūsū pareiga.

Krikščionių istorijos žinovai, kurie patys mato ir kitiems parodo, kas buvo prieš Kristui savo mokslā paskelbiant ir kas ēmē reikštis žmonėse, kai jie tą mokslā ēmē vykdyti, — taip pat pripažįsta, kad Marijos isēios vaisius iš Nazareto buvo garbingiausias pasaulyje Mokytojas.

Tai dar ne viskas, kuo pasitvirtina Elzbiotos žodžių amžinai atsinaujinanti reikšmė. Pagirta yra Marija, pagirtas yra Jēzus, girtini ir tie, kurie Jēzaus mokslu gyvendami, Jo Motinai džiugina širdį.

Jēzus. Dievo Motinos garbinimo maldelė "Sveika Marija" yra sudaryta ne tik iš šv. Rašto žodžių, bet ir iš maldos, kurią Bažnyčia pridėjo prie pagyrimų Marijai, užrašytų šv. Luko Evangelijoje. Arkangelas Gabrielius, atvykęs iš dangaus į Nazaretą pas Mariją, Jai tarė: "Sveika malonės pilnoji! Viešpatys su Tavimi. Tu pagirta tarp moterų" (Luk. 1, 28). Gavusi garbingąjį uždavinį, pagimdyti Dievo Sūnų, Marija nuėjo į svečius pas savo giminę šv. Elzbietą, kuri, nors daug senesnė, pagerbė savo viešnią ir tarė: **Tu pagirta tarp moterų ir pagirtas tavo isēios vaisius** (Luk. 1, 42). Paskutinis Angelo sakinytis ir pirmieji Elzbiotos žodžiai buvo tie patys. Bažnyčia iš Arkangelo ir Elzbiotos žodžių sudarė vieną pasveikinimą švenčiausiajai Panelei pagerbti, aiškumo dėliai pridėdama Marijos vardą po pirmojo žodžio ir Jēzaus vardą, po žodžių "Pagirtas Tavo isēios vaisius".

Viešpaties Jēzaus vardas žydų kalboje reiškia Dievą Gelbėtoją. Žmonių giminė buvo ir tebėra reikalinga gelbėtojo. Jos nelaimės yra tokios didelės, kad tiktai Dievas tegalėjo ją išgelbėti. Tam tikslui Dievas tapo žmogum. Todėl ir Jēzaus vardas visiškai atitiko Jo gyvenimą ir Jo veikimą. Gelbėjimo priemonės, kurias V. Jēzus pavartojo, buvo tiesos apreiškimas, atgamtinių Dievo malonių paskleidimas žmonėse, pagaliau mirties auka sujungta su didžiausiais skausmais.

Daug atsirado žmonių, supratusių tos aukos ir to išgelbėjimo naudingumą mums.

Žydų tautoje buvo paprotys garbinti asmenį, garbinant jo vardą. Dėl to Kristaus mokiniai garbino savo Mokytojo vardą. Šv. Petras tarė raišajam: **Jēzaus Kristaus Nazariečio vardan kelkis ir vaikščiook!** (Ap. D. 3, 6).

Tas vardas pasirodė galingas: raišasis stauga išgijo. Šv. Paulius Pilipiečiams rašė: **Jēzaus vardu visokis kelys klaupia: dangaus, žemės ir pragaro gyventojų** (Pil. 2, 10). Vėlesnėje krikščionijoje, V. Jēzaus vardas taip pat buvo branginamas, ypač nuo šv. Bernardino laikų. XVI amžiuje įsikūrė garbingoji vienuolija, vadinama Jēzaus Draugija, kurią mes trumpai vadiname Jėzuitais. Jos pavyzdžiu sekdami ir senąją krikščionių dvasią įkūnydami, visi gerieji krikščionys brangina ir garbina V. Jēzaus Kristaus, pasaulio Išgelbėtojo vardą.

Šventoji Marija. Antroji, dažnai katalikų vartojamosios maldelės garbinančios Marija, pusė nėra imta iš šv. Rašto, bet nežinomo asmens sukurta. Visa ta maldelė jau yra įėjusi į oficialias, iškilmingas ir paprastąsias Bažnyčios pamaldas. Todėl visi šios maldelės žodžiai ir visos jais išreikštos mintys yra Bažnyčios žodžiai ir Bažnyčios mintys.

Kaip pirmoji tos maldelės pusė prasideda žodžiais **Sveika Marija**, taip antrojoje pusėje pirmieji žodžiai yra "Šventoji Marija". Mes europiečiai mėgstame pakartoti mylimuosius ir garbinamuosius vardus. Tuomet mes skiriamės nuo Rytų šalies žmonių, kurie gerbia asmenis, netardami jų vardų. Taigi šita maldelė yra tiktai lotynų apeigų šalyse. Rytai kitokiomis maldomis gerbia Mariją.

Mokslininkai nėra nustatę, kuri yra Marijos vardo kilmė, bet yra pagrindo manyti, kad tas vardas yra kilęs iš senosios Egipto kalbos su šiokiu tokiu žydišku pakeitimu. Pirmiausiai būdavo tariama: **Miriam**. Tas žodis gali turėti dvi prasmes: arba "Dievo mylimoji" arba "Dievo mylėtoja". Ir viena ir kita prasmė kuo geriausiai tinka Tai, Kurį Dievas išrinko, kad Ji taptų Jo Sūnaus Motina.

(Bus daugiau)

Atmink, kad kiekviena pagunda į blogą, yra angis, kuri žmogui ant žemės gulinti, tyliai per žolę slinkdama artyn, ruošiasi jam įkasti.

MŪSŲ MOTINOS ŠVENTĖS

PIRMAJĄ gegužės mėnesio sekmadienį visas pasaulis mini Motinos dieną. Ir teisingai, nes pasiaukojančioji motinos širdis tą pagarbą nusipelnė. Bet yra viena Motina, kuri mumis rūpinasi net tada, kai tikrosios motinos kapas jau seniai bus užžėlęs mūsų parapijų kapuose. Tai galingoji Dievo Motina. Marijos šventės — tai mūsų Dangiškos Motinos dienos. O kiek daug jų yra!

Sausio 1 dieną — Švenč. Panelės Atminimo šventė; 12 d. — Šv. Šeimynėlės šventė; 23 dieną — Marijos Susižiedavimo paminėjimas.

Vasario 2 dieną — Grabnyčios; 11 dieną — Švenč. Panelės Apsireiškimas Liurde. Kovo 25 dieną — Apreiškimo šventė.

Penktadienį prieš Verbų sekmadienį — Sopulingosios šventė.

Balandžio 26 dieną — Gero Patarimo Motinos šventė.

Gegužės mėnuo visas Dievo Motinai paskirtas. Bet 24 d. to mėnesio dar ypatingai

minima Marijos — Krikščionių Pagalbos šventė, o gegužės 31 dieną — Malonių Tarpininkės šventė.

Šeštadienį po Dievo Kūno oktavos yra minima Nekalčiausios Marijos Širdies šventė.

Jėzaus Širdies mėnesio 9 diena skiriama — Maloningosios Motinos šventei paminėti, o 27 d. — Neperstojančios Pagalbos Motinai pagerbti.

Liepos mėnesį yra švenčiamos šios Dievo Motinos šventės: 2 dieną — Šv. Elžbietos Aplankymas, 5 d. — Septynių Švenč. Panelės džiaugsmų šventė, 9 d. — Taikos Karalienės diena, 16 d. — Škaplierna, 17 d. — Švenč. Panelės Nusižeminimo šventė.

Rugpjūtis irgi yra Marijos mėnuo, nes jis yra skiriamas Nekalč. Marijos Širdžiai pagerbti. Rugpjūčio 2 dieną yra Angeliškosios Motinos šventė, 5 d. — Snieginės Dievo Motinos diena, 15 d. — Švenč. Panelės Dangun Emimas, o šeštadienį po Šv. Augustino šven-

Sveika Marija

Sveika, o Marija švenčiausia Valdove
Skaistybe, aukštųjų dausų!
Gaivintoja laimės, kur velnias sugriovė
Tavoje globoj nebaisu.

Šviesi kaip žvaigždė, Tu, spindžioji aušrinė,
Graži kaip mėnulis dangaus...
Tavoji galybė per amžius mus gynė
Širdis tavy atilsį gaus.

Inde šventosios Dvasios, našlaičių globėja
Papuošale žemės visos,
Gyvenimo galas vis slenka — artėja
Kada siela laimėj liepsnos?

Kada jau pabaigsiu vargingąjį kelią
Užspauski, Marija, akis
Nuveski prie Viešpaties Savo Sūnelio,
Tenai neraudos jau širdis..

E. Ventys

tēs — Marijos Paguodos šventē.

Rugsėjo 3 dieną — Gerojo Ganytojo Motinos šventē, 7 d. — Motinos Stebuklingosios diena, 8 d. — Marijos Užgimimo šventē, 12 d. — Marijos Vardo minėjimas, 15 d. — Marijos 7 skausmų šventē, 24 d. — Marijos Belaisių Išvadotojos diena.

Šventojo Ražančiaus mėnesio 7 dieną yra skiriama Ražančiaus Karalienei pagerbti, 11

d. — Marijos Motinystės diena, 16 d. — Šv. P. Marijos Skaistybės diena.

Lapkričio 8 d. — Marijos globos šventē, 21 d. — Marijos paaukojimo šventē.

Gruodžio 8 d. — Nekalto Prasiidėjimo šventē, 10 d. — Loreto Namelių perkėlimas ir 18 d. — Švenč. Panelės laukimas Išganytojo ateinant į šį pasaulį. **T. J. Paukštys, S. J.**

Laiškas Sergančiai Motinai

Kažkoks liūdesys taip suspaudė man širdį
 Paliekant šį kartą gimtuosius namus.
 Nors Tu, Motinėle, mane čia negirdi,
 Bet noriu išlieti Tau savo skausmus.
 Laiminga buvau tik tuomet, Motinėle,
 Kada kabinausi ant kaklo aš Tau!
 Nes tuomet buvau dar visai mažutėlė,
 Žiaurumo pasaulio aš nesupratau.
 Kai paukštis skrajojau po laukus žaliuosius
 Ir skyniau gražiausias pievelių gėles.
 Vainikais iš lapų save apsijuosus,
 Čiulbėjau, Mamyte, aš Tau daineles.
 Ir kartkartėmis tokia laiminga jaučiausi
 Tarp bičių namelių ir žydinčio sodo,
 Jog veržės iš sielos padėka Aukščiausiam,
 Kad tokią malonę Jis žemėj man rodo.
 Net ligai prispaudus, jaučiausi laiminga!
 Galvojau, kaip gera turėt tėvelius.
 Ar vėjas, ar šala, ar laukuose sninga,
 Namučiuos gyvenims vistiek malonus!
 Aš nesupratau, kad, praėjus kiek laiko,
 Likimas išties savo leteną baisią,
 Atskirs nuo tėvelių ir gimtojo lizdo,
 Ir reiks man gyventi vien su svetimaisiais.
 Kad teks pačiai skintis gyvenimo kelią
 Per šito pasaulio vylingas audras,
 Nebus kur nuvargus priglausti galvelę,
 Kol ji tik kape šaltą poilsį ras...

Br. Andriuškevičiūtė

A. Miciūnas, M.I.C.

MOTINŲ DIENA

GRAŽUS ir girtinas paprotys minėti Motinų Dieną, antrą gegužės mėnesio sekmadienį, šioje šalyje pastoviai įsigalėjo 1904 metais, kada mūsų valdžia šią dieną paskelbė tautine švente, vadinasi visoje šalyje minėtina. Tokiu būdu, tat, šios šalies žmonės rodo kaip jie gerbia savo brangias motinėles. Laikui bėgant, šis paprotys ir svetur įleido šaknis, taip, kad šiantie ši šventė daugelyje pasaulio šalių didelėm iškilimėm švenčiama. Kas gražiau, Motinos Dienos paminėjimas gegužės mėnesį kaip tik supnuola su Bažnyčios dvasia, kadangi šis mėnuo ypatingu būdu pašvęstas Nekaltai Pradėtai Marijai — visos žmonijos Motinai.

Mūsų pačių prigimtis it tiesioginis Dievo įsakymas mus moko, jog nėra nieko teisingesnio ar tinkamesnio kaip, kad vaikai gerbtų tuos, kurie juos atvedė į šį pasaulį ir per didelį vargą bei rūpestį išaugdino, išauklėjo. Sakoma, tat, jog Dievas šiuo atžvilgiu brangias motinėles paskyręs Savo vietininkėmis ant žemės, per jas Jis Savo vaikeliams teikia gyvenimo, aprūpinimą ir globą...

Doros krikščionių motinos, iš tikrųjų, yra žemės druska; jos yra kiekvienos tautos pamatinis ramstis. Kaip tik iš katalikių motinų pusės daugiausia priguli pasaulio gerovė ir, galima sakyti, išsigelbėjimas, nes jos yra bendradarbės Dievo nustatytoje žemės tvarkoje. Reiškia, jog pasaulio džiaugsmas ir laimė kuo glaudžiausiai susirišę su kiekvienos šeimos džiaugsmu ir šventumu, o šie dalykai kaip tik daugiausia priklauso nuo motinėlių. Motina yra šeimos sargas, viltis; dora, kilni motina yra kiekvienos šeimos džiaugsmas ir turtas, Dievo brangi dovana. O kadangi tautas sudaro šeimos, o šeimos gerovė pareina nuo motinos doros, išeina, jog motinos yra ir visos tautos viltis, ramstis. Sykį viena garsi Prancūzijos moteris užklausė Napoleoną, kas, jo nuomone, Prancūzijai daugiausia reikalinga: kareiviai, garsūs diplomatai ar gabūs generolai. Į šiuos klausimus Napoleonas aiškiai atsakė, jog nė vienas išvardintų dalykų. Kada gi ana moteris toliau panašų klausimą pastatė, Napoleonas į visa tai atsakė, "Mums reikia ge-

ru, dorų motinų"... Prieš kurį laiką vienas Popiežius yra panašiai išsireiškęs: "Duokite man", sako, "šventų motinėlių ir aš su jų pagalba atnaujinsiu žemės paviršį".

Iš kitos gi pusės, koks tai didelis skausmas ir liūdnas apsireiškimas, kad šiais laikais ta gili motiniška meilė ir pasišventimas taip iškraipomas ir blogai panaudojamas. Kaip dažnai pasitaiko, kad motinos vietoj vaikelių širdysna įskiepyti kilnių, pastovių dorybių ir savęs atsižadėjimo dvasios, kreipia jų protelį ir širdį vien prie paviršutinio grožio ir gyvenimo tuštybės. Kad tik tos motinos suprastų kokia joms Dievo uždėta didelė atsakomybė. Motina ištikrųjų tikrai bendradarbiauja Dievo darbe; atveda ji pasaulin naują žmogų, per ją dauginasi dangui skirti tėvainiai. Juk geroji motinėle pirmutinė moko vaikelį sudėti rankutes ir tarti pirmos maldelės žodelius; vaikeliniui motinėle pirmutinė aiškina mūsų tikėjimo turinį, vaikelio širdelę pratina prie amžino grožio, ir jo protelį prie amžinos teisybės. Teisingai, tat, sakoma, jog užtenka būti gera, dora žmona ir motina, užsipelnyti dangų; tai savaime yra pašaukimas lygiai kaip ir misijonieriaus ar kankinio pasiuntinybė. Motinai, ištikrųjų, reikia ypatingos Dievo malonės, kad ji galėtų ištikimai eiti savo pareigas ir kantriai panešti visokius vargus, rūpesčius ir nepasisekimus bei bandymus šeimos gyvenime.

Laimingi, tat, mes esame, kuriems Dievas yra suteikęs doras, pasišventusias motinėles. Jos atsidėjusiai rengė mus gyvenimui, saugojo mus nuo iškrypimo, vedė tiesiu keliu. Sunku mums joms atsilyginti už visa ką jos mūsų gerovei yra nuveikusios. Vienas Dievas gali joms už visa pilnai atlyginti. Pagaliau, motinėle nesitiki iš mūsų pusės kokio nors atlyginimo už jos vargą ir pasišventimą; jai didžiausias atlyginimas ir džiaugsmas yra kada mato, jog jos vaikelis eina Dievo įsakymų keliu, vedą dorą ir pavyzdingą gyvenimą.

Už tokią brangią malonę ir dovaną mes privalome dėkoti Dievui; iš kitos gi pusės visą gyvenimą turime motinėlei rodyti gilią

pagarbą, meilę ir pasidavimą. Motinų Diena, gi, kaip tik yra geriausia proga mūsų motinėlei išreikšti mūsų prisirišimą, dėkingumą ir pagarbą; o geriausias būdas tai padaryti yra jos intencija paaukoti šv. Mišias ir šv. Komuniją. Jeigu mūsų motinėle dar gyva, ji šią dovaną įvertins daugiau kaip kad ir kokias žemiškas dovanas ar turtus; jeigu gi mūsų motinėle jau apleidusi šią ašarų pakalnę, galima už jos sielą paaukoti brangią šv. Mišių ir šv. Komunjijos dovaną. Mūsų motinėle tada tikrai bus mums begalo dėkinga, jog ją mirusią tokiu neapsakomai gražiu būdu prisiminėme.

Tokiu būdu mes tinkamai pagerbsime mūsų brangias motinėles; parodysime, jog jas už visus sutvėrimus aukščiausiai gerbiame. Pagerbsime, taip pat, ir mūsų dangišką Motiną, Švč. Panelę Mariją, kuri irgi nuolat su tikra motiniška meile ir pasidavimu veda mus tiesiu išganymo keliu ir trokšta, kad kiekvienas žmogus pagaliau gautų pasiekti Jos Sūnaus amžiną buveinę — dangų.

TĖVE MŪSŲ

TĖVE mūsų! Ar žmogus turi teisę taip vadinti savo Sutvėrėją?

Tikriausiai! Dievas pats prisiskyrė sau šį vardą ir apreiškė Mozei: **Jehovah — Tas, kuris yra** t. y., prakilniausia būtybė, absoliuti būtybės ir kiekvienos tobulybės pilnybė. Dėlto Dievui ir priklauso Tėvo ir Tėvo mūsų titulas.

Yra gražu būti ponais, turėti po savo ranka tarnų ir jiems duoti įsakymus..., yra gražu turėti šviesų protą, nepalaužiamą sveikatą, galybes turtų, žydintį gražumą; bet visa tai tik nulis prieš tėviškumą. Dievas yra Tėvas, kuriam nėra lygaus, ir tik Jis vienas Tėvas.

O žemės sėklos, kurios negalit išduoti daino be pasikeitimo ir supuvimo; o augalai ir medžiai, kurie kantriai laukiate šilimos ir saulės, kad paskiau galėtumėte pražydyti; o kvapieji žiedeliai, kurie dėl vaisiaus turite paaukoti savo grožį; o nelaimingosios Ievos dukros, kurios pradodate džiaugsme, o gimdotė skausme; o apverktinieji genijai, ku-

rie niekad nesate patenkinti savo darbu, nes matote dar gražesnę idealą, kurio negalite pasiekti... pasislėpkite, nusizeminkite. Ką reiškia visa tai prieš Dievą, kuris yra nuo amžių?

Ir kada amžių bėgyje atsirado pagonija, vergija, barbarija ir prasikaltimas, Dievas nutarė pasaulį atnaujinti, tarsi iš naujo sutverti. Atpirkimas: senasis Adomas pasikeitė į naująjį Adomą, ir žmogus nauju gyvenimo įkvėpimu, (kaip buvo Edene taip ir ant Kalvarijos), pakilo ir kreipėsi į Dievą, kurį pavadino Tėvu ir meldėsi: "Tėve mūsų, kurs esi danguje!"

Dievas yra Tevas ir begaline meile myli savo tvarinius. Pažvelkime Evangelijos puslapius ir ten rasime gražiausių išsireiškimų, kurie parodo begalinę Dievo meilę link mūsų...

Daug būtų galima parašyti apie šį Tėvo vardą, bet dėl vietos stokos negalima. Užteks apmąstyti Palaidūno sūnaus istoriją, kuri apima visą Dievo gerumą nusidėjėliui, Dievo Tėvo, kuris verkia dėl vieno sūnaus,

atsitolinusio nuo tėvo namų, o linksminasi ir džiaugiasi dėl to paties sūnaus sugrįžimo į tėviškės pastogę.

— Vienas žmogus augino du sūnus. Jo žmona buvo jau mirusi, jam liko tik šie du sūnūs, kuriuos jis mylėjo kaip savo akies lėlytę. Vyresnysis buvo rimtas, išmintingas, tvarkingas jaunuolis, kuris atrodė jau subrendęs, tinkamas šeimos galva būti. Gerbė tėvą ir akiai jo klausė, buvo darbštus ir pamaldus, mylėjo brolių.

Antrasis sūnus atrodė lyg ne tos šeimos būtų. Buvo jaunesnis ir nesigėdijo savo jaunystės. Nardėsi jaunystėje kaip šiltame ežere. Buvo pilnas pageidimų, troškimų, pasisėkimų ir nepasisėkimų. Su tėvu — pagal mėnuli: įstengdavo išbūti supykęs ir lūpą patempęs ištisas savaites, o paskui, vienu akimirksniu nušvisdavo ir kuo meliausiai apkabindavo tėvą. Daugiau mėgo pasivaikščioti su draugais, negu darbu. Rūbus rengdavosi kuo gražiausius, kad tik kitus praneštų. Bet buvo geros širdies: užmokėdavo kitų skolas, duodavo slapta išmaldą, kad brolis nematytų, neatstundavo nei vieno neraminęs...

Ūkio darbas jam netiko, sakėsi norįs geriau eiti į tolimus, apgyventus, už marių ir kalnų, kraštus, kur daug turtų, dideli prabangūs miestai, marmuro portikai, kur saldus vynas, krautuvės pilnos šilko, kur gyvena gražios, moderniškai apsirengusios mergaitės... Ir vieną dieną jo širdis užkietėjo, veidas apsiniaukė, ir tarė tėvui: "Atiduok mano dalį, kas man priklauso ir nieko daugiau nebeprašysiu".

Vargšui seneliui buvo žaibo smūgis; bet vistiek buvo priverstas padalyti turtą. Jaunuolis skubėjo: ko negalėjo su savimi pasiimti, pardavė. Susidėjęs gražią sumą, nieko niekam nesakęs, vieną vakarą, pasibalnojęs asilaitį, išjojo. Vyresnysis beveik patenkintas brolio išvykimu, nes tas jau nebe išdrys sugrįžti. Dabar jis palieka vienturčiu, vienas duos įsakymus, o likusio turto jau nieks iš jo nebeatims.

Tačiau tėvas slaptai verkė karčiomis ašaromis, jo kiekviena veido raukšlė buvo ašarų nuplauta...

Tuo tarpu pabėgęs jaunikaitis artinosi prie išsvajoto krašto ir ant kiekvieno kelio pasi-

sukimo apžiūrino pinigų maišelius, kurie kybojo prie balno.

Vos tik atvykęs, pradėjo puotauti. Jis manė, kad tie tūkstančiai niekada neišsisems. Išsinuomavo puikius namus, nusipirko šešius vergus, apsirengė kaip karalaitis, surado tuojau draugių ir draugų, kurie pas jį valgė ir gėrė: jo auksą ir jo kraują.

Tai gyvenimas, kuris negalėjo ilgai tęstis. Semiant, ir jūrą išsemsi. Taip atsitiko ir su Palaidūno maišais, kurie vieną gražų rytą liko tušti. Išnyko draugai ir panelės; vergus ir likusius rakandus pardavė už duonos kasnį... Per nelaimę tą kraštą ištiko badmetis, kuris ir į Palaidūną pažvelgė negailingomis akimis.

Nelaimingasis, nuogas kaip kirminas, paliko miestą ir prisistatė pas vieną poną kiaulių ganyti. Kaip žydui, buvo didžiausia bausmė. Egipte tada kiaulių piemenims buvo užginta įeiti į šventyklą, ir nei vienas tėvas neleido dukters už kiaulaganio, ir nei vienas nebūtų vedęs kiaulaganio dukters už visą pasaulio auksą.

Palaidūnas, žinoma, nesirinko žmonos, pasilikė prie kiaulių kaimenės. Algos negavo, valgio tik palaizyti, nes ir kiti ne ką teturėjo. Nudrįkęs, išalkęs, žiūrėjo su pavydu į tas neraliuotas gyvybes, kurias vis šį tą rasdavo esti, o jų žviegiui nuraminti būdavo atnešama ankščių ėdalo, kurį nekartą iš po jų snukio ištraukdavo savo pilvui prikimšti. Vargas, jei šeiminkas pamatytų!

O! tikriausiai jo tėvo tarnai geriau jautėsi, jei ne kitoks, tai bent duonos turėjo iki valios... Pradėjo pasiilgti namų... Bet kaip dabar sugrįžti tokioje padėtyje: nė padorių rūbų, nė avalynės, nė žiedo, kuris yra laisvės ženklas. Kaip pasirodyti tėvui, kurį paliko ašarose; broliui, kuris yra likusio turto šeiminkas?

Ne, dar kas nors turi būti jo: tėvas. Jei jis priklauso tėvui, tai tėvas priklauso jam, kaip kūno kūnas.

Juk tėvas, kad ir supykęs, negalės atmesti savo kraujo. Jei nebeprims už sūnų, tai bent už tarną... "Surgam et ibo ad patrem!" Kelsiuos ir eisiu pas tėvą! Nusprendė jaunuolis ir, palikęs kiaules šeiminkui, iškeliaavo link tėviškės.

Daug dienų keliavęs, vieną gražų popietį

išvydo tėvo sodybą. Bet neišdrįso pasibelsti, vaikštinėjo aplink namus, lyg ko ieškodamas, ir vis laukė, ar kas jo nepamatys. Ir štai pasenęs tėvas pasirodo tarpduryje. Iš tolo žiūrėdamas, nepažįsta, kas ten per vienas vaikšto, tartum sūnus, bet kad nebetoks. Mat, jo malonus veidelis buvo išdžiūvęs, išblyškęs, pageltęs, murzinas, bet tėvo akys, kad ir nuo ašarų suvargusios, vistiek galų gale pažįsta ir bėga pasitikti. Apkabina savo sūnų ir glaudžia prie savo tėviškos krūtinės, bučiuoja karštai, jo lūpos nepavargsta. Bučiuoja savo sūnaus akis, kurios neteko žavaus žvilgsnio, bet vis dar gražios, bučiuoja dulkėtus plaukus, kurie buvo taip švelnūs ir banguoti, bučiuoja kūną, kuris yra jo kūnas.

Sūnus sumišęs ir susijaudinęs, vos tik atsipalaidavęs iš tėvo rankų, krinta ant žemės ir drebančiu pro ašaras balsu kalba:

— Tėve, nusidėjau dangui ir tau, jau daugiau nesu vertas vadintis tavo sūnumi; tebūnu tau kaip vienas iš tarnų...

Senelis, girdėdamas sūnų taip pasižeminant, iki atsisakymo sūnaus vardo, pasijunta tuo metu daugiau negu tėvas, rodos, iš naujo jis tampa jo tėvu, ir nieko neatsakydamas, miglotomis nuo ašarų akimis, bet aidinčiu balsu, šaukia tarnams:

— Atneškite gražiausius rūbus ir apvilkite jį, užmaukite aukso žiedą, apaukite žvilgančiais batais... paskerskite riebiausį veršiuką, ir iškelkime didelį pokylį, nes šis mano sūnus buvo miręs ir sugrižo į gyvenimą; buvo dingęs ir atsirado.

Tarnai paklausė, veršiuką papjovė ir tuojuo padavė virti; rūsyje parinko geriausio vyno, stalą parengė didžiajame kambaryje, puikiausiomis gėlėmis nustatė, divonais grindis išklojo. Vieni išbėgo giminių ir pažįstamų kviesti, kiti muzikantų, o kada viskas jau buvo parengta, prasidėjo balius.

Tuo snysis brolis dirbo lauke ir tik vakare sugrižo į namus. Beeidamas užgirdo muziką, klykavimą ir šokėjų trypimą.

Nemėgdamas triukšmo ir nematytų veidų, neėjo į vidų pažiūrėti, kas dedasi, bet pasišaukęs vieną berniuką, kuris ką tik buvo išbėgęs iš pirkios, užklausė.

— Kaip? ar nežinai? Juk tavo brolis sugrižo, ir tavo tėvas paskerdė puikiausį ver-

šiuką...

Šie žodžiai kaip peilis pervėrė jo širdį, ir jis išbalo. Pavydas užvirė jo širdyje. Į vidų nei nemanė eiti. Pasiliko stovėti lauke pilnas pagiežos. Tada tėvas išėjo ir jį pašaukė:

— Skubėk, tavo brolis sugrižo, teiravosi apie tave ir bus patenkintas tave išvydęs. Kartu linksminsimės.

Bet išmintingasis negalėjo sulaikyti žodžių ir pirmą kartą savo gyvenime išdrįso pasmerkti tėvą.

— Štai kiek jau metų aš dirbu tau kaip tarnas ir niekad neperžengiau mažiausio tavo įsakymo, ir kas man už tai? Nei ožiuko man nepadovanojai, kad galėčiau su draugais pasilinksinti. O dabar, kai šis tavo sūnus, išblaškęs tavo gėrybes vilkams, sugrižo į namus, užmušei geriausį veršiuką.

Šiais keliais žodžiais parodė visą savo širdies niekšumą, kuris iki šiol buvo paslėptas po fariziejaus išmintingumo rūbu. Drebia tėvui į veidą savo paklusnumą, savo godumą: nedavei man net ožiuko! Sūnus be meilės, barta tėvą už per didelę parodytą meilę "tam savo sūnui". Nesako "mano broliui"; jį pripažįstu, jei nori, tavo sūnumi, bet niekad savo broliu. "Tavo pinigų išteriojo su prostitutėmis". Ne savo pinigų su svetimomis moterimis; tuo tarpu, kai aš su tavimi prakaitavau laukus dirbdamas, man jokio atlyginimo.

Bet gerasis tėvas, kaip atleido anam sūnui, atleidžia ir šitam. "Tu esi mano kūnas, tu visados buvai su manimi, ir kas mano, buvo tavo, o anas tavo brolis buvo miręs ir prisikėlė, buvo dingęs ir atsirado, dėlto reikia džiaugtis ir linksintis".

Tėvas žinojo, kad šių žodžių užteks burinai užčiaupti: "Buvo miręs ir prisikėlė, buvo dingęs ir atsirado". Ar bereikia kitko? Ar gali būti stipresni argumentai už šiuos? Tebūnie galybes piktadarybių pridaręs, vo-gęs, užmušęs nekaltus žmones, išdavęs tėvynę, praradęs tikėjimą... ir vistiek negaliu jo išsižadėti, juk jis mano sūnus, mano kraujas".

Iki čia, brangieji, Dieviškasis Mokytojas, iki čia Tėvo žodis, Dangiškojo Tėvo, Tėvo, kuris kelia pokylį Danguje dėl vieno sugrižusio nusidėjėlio, vieno prisikėlusio sūnaus.

Apmastę šią istoriją, juk pilnai įsitikinę,

jog Dievas yra meilė begalinė.

Pagalvokime apie tai, kada kalbame Tėve Mūsų, o jausime tada tikrai susivienijimą sūnaus su tėvu.

Tėve mūsų: tai Jėzaus išmokyta malda ir savo septyniuose prašymuose apima visą Evangeliją.

Tėve mūsų: tai dieviška malda, nes Dievo sudėta, į Dievą nukreipta, visados Dievo iš-

klaudyta dėl savo kilnumo.

Tėve Mūsų: tai žmonių malda, nes visi ją-ja meldžias: katalikas ir protestantas, teisingasis ir nusidėjėlis, jaunuolis ir senelis, mokytas ir nemokytas... išreiškia visus dvasinius ir laikinus reikalus, apturi visas malones šitam ir kitam gyvenimui.

Tėve Mūsų: tai puikiausia malda, visų maldų malda. "Pr. Pasaulis"

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Per 5 minutes aplink pasaulį

— ROMOJE buvo atsilankęs Čikagos Kardinolas Mundelein. Jis ilgai kalbėjosi su Šv. Tėvu. Spėliojama, kad jo atsilankymas padėsias atnaujinti santykius tarp Jungtinių Valstybių ir Vatikano. Jau praėjo 70 metų nuo to laiko, kada Šiaurinė Amerika turėjo diplomatinį atstovą Vatikane.

— ŠV. TĖVAS apdovanojo Gregoriaus ordenu J. A. Breeną, Holyvudo filmų cenzorijų. Breeno įstaiga nėra valstybinė. Ją išlaiko filmų pramonininkai, nes išleidę nemorališkas filmas jie turi išlaidų dėl visuomenės kritikos.

— ROMOJE Šv. Tėvas, neseniai kalbėdamas archeologų kongreso dalyviams, nepaprastai griežtai įspėjo Hitlerį, kad toks pat likimas laukia jo, kurį buvo sulaukę kiti žiaurūs Bažnyčios priešai, kaip Julijonas, Neronas ir Judas. Jis priminė Hitleriui ir jo sėbrams Napoleono III liūdną gyvenimo galą, Bismarko ir paskutinio vokiečių kaizerio nupuolimą. Neminėdamas Hitlerio ir jo sekėjų pavardžių, Šv. Tėvas pasakė, kad dabartiniai Katalikų Bažnyčios persekiotojai Vokietijoje eina Judo ir kitų Kristaus priešų pėdomis.

— NEAPOLYJE sukietėjęs šv. Januarius kraujas (kuriam nukirsta galva už tikėjimą 304 m. darosi skystu 18 kartų kas metai, kai tik indėliai su juo krauju yra pastatomi šalia jo galvos, Neapolio katedroj. Žmonių miniai besimeldžiant įvyksta šis nepaprastas stebuklas,

— ITALIJOS studentai apaštalauja jūreivių tarpe. Prie uosto buvusiam fabrike Genujoj įrengti jūrininkų namai, o buvusi bažnyčia eina koplyčios, skaityklos ir teatro salės pareigas. Nenuilstamu darbštumu pasiekta to, kad daugelyje Italijos uostų jūrininkai turi savo pamaldas.

— PRANCŪZŲ Mokslo Akademija prašė anglų valdžią konservuoti Kristaus Karsto bažnyčią Jeruzalėje. Jai buvo pavojaus sugriūti.

— LYONO radio stotis transliuoja ligoniams mišias. Atidarant pirmąją transliaciją kard. Gerlieras pasakė kalbą, kur džiaugiasi, kad ir ligoniai galės glaudžiau su bažnyčia bendradarbiauti.

— AUSTRIJOJE atkakli nacių kova prieš Kat. Bažnyčią vis plečiasi. Kardinolo Innitzerio rūmai įtužusios minios buvo apdaužyti. Naujieji Austrijos vadai uždarė daug kat. mokyklų, universitetų, vienuolynų, seminarijų, o šimtus kunigų ir vienuolių sugrūdo į kalėjimus.

— VOKIETIJOJ, Obersdorfe keliautojai ir laipiotojai po kalnus, pastatė kalno viršūnėje didelį kryžių, kuris neseniai pašventintas. Geležinių sijų ir prietaisų užkėlimas sudarė nemaža vargo.

— ANGLIJOS KATALIKAI PROTESTUOJA prieš žiaurų tikinčiųjų persekiojimą Vokietijoje ir Austrijoje. Kat. laikraštis "Universe", siunčia protesto sąrašams lakštus į kiekvieną kat. bažnyčią Anglijoje. Kiekvie-

nas katalikas raginamas parašyti savo parvardę. Laikraštis tada siųs tuos parašus Hitleriui. Kas savaitė bus siunčiama po 1000 panašių sąrašų. Olandai jau pirčiau taip yra padarę.

— **JUNGT. AMERIKOS VALST.** Naujamj Orleane eucharistiniam kongrese (17—20 d. spalio) dalyvavo apie 300,000 žmonių iš visų J. A. V., 100 arkiv. ir vyskupų, 400 prelatų, tūkstančiai kunigų. Atidarant kard. Mundeleinas paskaitė Šv. Tėvo raštą apie eucharistijos reikšmę tautų gerovei ir žmonijos taikai. Uždarant Šv. Tėvas kalbėjo per radio. Naujojo Orleano diecezijos tikintieji nupirko brangią menišką auksinę monstraciją, papuoštą 800 brangakmenių ir scenomis iš N. Orleano diecezijos istorijos.

— **KANADOJE** Montrealyj "Darbo dienos" proga katedroje pamaldose dalyvavo 20,000 darbininkų.

— **MONTREAL.** Kanadoj, šių metų rudenyje, atidarytas Pijaus XI Institutas, kur įvyks Katalikų Akeijos vakariniai kursai. Kursai yra dvejų metų.

Ateizmo Mokykla Vaikams

Neseniai Maskvoje įsteigta mokykla, kurioje vaikai nuo šešių iki vienuolikos metų bus mokomi ir auklėjami pagal gryniausio ateizmo metodus. Tos mokyklos išlaikymą apmoka valstybė.

Belgijoj Laimėjo Katalikai

Paaikškęjus galutiniams Belgijos parlamento rinkimo daviniams, parlamento sudėtis bus tokia: katalikai turės 73 atstovus, iki šiol jie turėjo 63; socialistai — 64 (nustojo 6); liberalai — 33 (laimėjo 10); flamandai nacionalistai — 16 (laimėjo vieną); komunistai — 9 (kaip iki šiol); reksistai — 4 (pralaimėjo 16); vienas nepriklausomas; vienas buv. fronto kovotojas iš viso 202 atstovai.

Madride Buvo Sušaudyta 60,000 Žmonių

Nacionalistų sluoksniai nurodo, kad vyriausybinkai didžiausius žudymus įvykdė Madride. Franco sąjūdžiui kilus, apie 4000 karininkų ir su jais susidėjusių dešiniųjų buvo nugabenti į Barajaso kaimą, arti Madrido, ir sušaudyti iš kulkosvaidžių. Torrejone buvo

sušaudyta dar 950 belaisvių. Apskaičiuojama, kad Madride buvo palaidota daugiau kaip 60,000 sušaudytų žmonių.

Kiek Kinijoj Kunigų?

Paskutiniu laiku Kinijoje žymiai padidėjo kunigų skaičius. Neseniai vėl buvo pašvęsti 23 kunigai. O vienoje Tatungiu seminarijoje ruošiasi 11 būsimųjų kunigų. Iš tos seminarijos jau yra išėję 114 kunigų, kurių 113 dirba misijose.

Studentai Valgydina Vargšus

Pekingo universiteto profesoriai ir studentai, misijonierių vadovaujami, įsteigė vargšams valgyklą, kur kasdien gauna valgi 800 vargšų. Lėšas tam tikslui parūpina studentai ir profesoriai.

Sudarė Katalikų Darbininkų Sąjungą

Madras, Indija. — Vadovaujant Katalikų arkivyskupui Mathias, sudaryta katalikų darbininkų sąjunga, pagal Popiežiaus enciklikos nurodymų.

Tikėjimas Rusijoj Nemiršta!

Vienas anglas, neseniai buvęs Maskvoje, praneša, kad skaičius tikinčiųjų, dalyvaujančių pamaldose, didėja. Šventomis dienomis katedra yra pilna tikinčiųjų, ypatingai daug pastebima jaunuolių. Didelės minios ieško bažnyčios, kuri būtų neuždaryta. Deja, iš buvusių 450 bažnyčių yra palikę tik 20 tos daugiausia yra priemiestyje. Visos kitos paverttos tvartais, posėdžių salėmis, garažais ir t.t. Nors tos neuždarytos bažnytėlės yra priemiestyje, tačiau nuo ankstaus ryto iki vėlaus vakaro yra pilnos tikinčiųjų, kurie nesibijo tolimos kelionės ir vargo, kad pagarbintų Kūrėją. Štai, kodėl per paskutinį gyventojų surašinėjimą trečioji dalis buvo rasta tikinčiųjų.

Rusijoje Vėl Leidžiama Šventinti Žemę

Jau nuo seno Rusijoje buvo uždrausta įeiti į kapus dvasininkui, dabar gražusis paprotys atgyja. Jau leidžiama dvasininkui pašvęsti truputį žemės ir pilti ją ant karsto viršaus.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Baigiama Statyti Bažnyčia

Šakinose statoma graži ir erdvi parapijos bažnyčia. Sienos jau išvestos, stogas uždengtas, bokštas baigtas. Dabar eina darbai viduje. Per metus laiko gal tie darbai bus baigti.

Vytauto Universiteto Choras Neatvyks

Pranešta iš Lietuvos, kad Vytauto Universiteto choras neatvyks dalyvauti Lietuvių Dienos Pasaulinėje Paradoje programoje. Priežastis: Lietuvos vyriausybė visai nepriširda finansuoti jų kelionę. Art. Kipras Petrauskas, Lietuvos Operos įkūrėjas, žada atvykti tik rudenį.

Taigi gal ir neteks girdėti Lietuvos dainininkų balsų Lietuvių Dienoje.

Klaipėdos Krašte Uždarytos Visos Lietuvių Draugijos

Nuo šeštadienio visame Klaipėdos krašte yra uždarytos visos lietuvių draugijos ir jų veikimas neleidžiamas. Kaip teko patirti, vokiečių administracijos organai leistų įkurti vieną lietuvių organizaciją, kuri ateityje galėtų rūpintis lietuvių kultūriniais reikalais ir lietuvių mokyklomis krašte. Ši organizacija taip pat galėtų perimti buvusių lietuvių organizacijų turtą.

Lietuvių laikraščiai Klaipėdoje nuo trečiądienio nebeišėina. Iš Didž. Lietuvos laikraščiai taip pat Klaipėdos krašte dar negaunami.

Rengiasi Taisyti Bažnyčią

Veisėjų parapijos bažnyčia yra didelė ir puiki. Bet jau buvo apsidevėjusi ir reikėjo atnaujinti. Taigi klebono kun. S. Kauno rūpesčiu ši pavasarį bažnyčios taisymas ir atnaujinimas bus pradėtas. Vikaro kun. J. Bučinsko darbštumu gražiai veikia katalikiškos organizacijos.

Vis Dėlto Gražu!

Netolimoj praeity Antalieptės kapinės sunkoka buvo atskirt nuo paprasto miškelio (taip buvo apaugusios medžiais — žolėmis).

O dabar, rūpestingo klebono ir krupoščių parapijiečių dėka kapai "atmainė savo veidą". Jie tapo jaukia išgražinta amžinos ramybės vieta. Ir todėl Vėlinių vakarą ten užplūdo jaunimo ir šiaip žmonių ištisos procesijos su žvakėmis. Ir visos kapinės mirgėjo nuo žvakių. Patys antalieptiečiai šnabžda "įdėlo gražu"!

Gražiai Gieda

Kupiškio bažnyčioje per kariuomenės ir mokinių pamaldas labai gražiai gieda mišrus mokinių ir karių choras. Chorą sudarė ir išmokė gimnazijos mokytojas Vl. Petrauskas. Senieji kupiškėnai sako, kad dar nėra girdėję bažnyčioje taip gražiai giedant, kaip dabar. Minėtas mokytojas Petrauskas organizuoja tokį chorą, kuriame būsią nemažiau, kaip 600 dainininkų. Chorą sudarys iš esamų mažesnių chorų.

Džiuginantis Reiškiny

A. Panemunė. — Džiuginantis reiškiny, kad A. Panemunėje mažiau girtaujama ir triukšmaujama o daugiau lankomos bažnyčios. Tik blogai su butų savininkais kurie kartais labai negailestingai pasielgia su neturtingais žmonėmis išmesdami į gatvę be jokios atodairos.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Seselių Naudai Išvažiavimas

Su pavasariu, šiltesniam orui nusistovėjus, prasideda įvairių piknikų ir išvažiavimų sezonas. Šiuo laiku, kada yra patogesnės oro sąlygos ir gamta turtingai pasipuošusi, žmonės po sunkių darbų ir užsiėmimų, mėgsta kurią laisvą dieną laikinai pamiršti savo rūpesčius, palikti kasdienio gyvenimo aplinkumą, ir išvykti kur į užmiestį pasinaudoti tyru oru ir pasigerėti gamtos grožybėmis. Šioms ekskursijoms dažniau padaryti paskatina įvairių organizacijų rengiami piknikai ir išvažiavimai. Žmonės gi, dalyvaudami šiuose parengimuose, gauna pasinaudoti tyru oru, kadangi šie išvažiavimai dažniausia esti kur laukuose, toli už miesto dūmų ir dulkių, ir tuo pačiu prieinamais būdais paremia kilnius tikslus, kuriems išvažiavimai rengiami.

Štai gepužės 14 dieną, Marijonų ūkyje, Hinsdale, Ill., rengiamas susipažinimo išvažiavimas Nekalto Prasidėjimo Seselių naudai. Šios seselės jau kelinti metai kai atvykusios iš Lietuvos ir šiuo laiku gražiai darbuojasi Marianapolio Kolegijoje, Thompson, Conn. ir prie Marijonų Seminarijos, Hinsdale, Ill. Kaip paprastai, kiekvienas darbas pradžioj vis sunkus; tat ir šių Seselių veikimo užuomazga kadangi vis išsivystymo stovyje, reikalinga joms pagalba, kad galėtų vis su platesniu užsimojimu ir pasekmingiau davaryti pradėtus darbus. Todėl jų reikalams kiekviena parama, užjautimas ir pagalba bus jų kaip tik nuoširdžiausia priimta ir įvertinta.

Tat, gi, gegužės 14 d., Marijonų ūkyje šių seselių naudai ir rengiamas minėtasis išvažiavimas. Bus gera proga lietuviams arčiau susipažinti su šiom seselėm, jų užsimojimai, dirbama darbas ir paremti jų reikalus. Kilnus tai tikslas ir vertas kuo didžiausios paramos.

“Draugo” Piknikas

Piknikų sezoną atidarė šiais metais dienraštis “Draugas”. Nors oras buvo šaltokas, vienok žmonių buvo daug. Galime tikėtis, kad ateinantį “Draugo” pikniką, dar skaitlingiau žmonių suvažiuos.

40 Valandų Atlaidai

Šv. Kryžiaus bažnyčioje baland. 30 d. ir geg. 1 ir 2 dienomis, įvyko atlaidai. Žmonės lankė gausingai. Kunigai su dvasine pagalba taipgi buvo atvažiavę. Pamokslus sakė vietinių parapijų kunigai.

40 Valandų Atlaidai

Baland. 23—25 dienomis, Aušros Vartų parapijoje buvo 40 valandų atlaidai. Žmonės lankėsi gausingai ir Dievo malonėmis naudojosi. Pamokslus sakė: baland. 23 d. per sumą parapijos vikaras kun. Vincentas Andriuška, MIC., vakare — kun. Petras Malinauskas, MIC.; baland. 24 d. ryte, kun. V. Ūrba iš Waukegan, Ill., vakare Bridgeporto šv. Jurgio parap. vikaras kun. St. Petrauskas; baland. 25 d., ryte, kun. Gaučas, West Pullman, Ill., šv. Petro ir Povilo parap. vikaras, vakare tos parapijos klebonas kun. A. Linkus,

Iš T.T. Marijonų Seminarijos gyvenimo Šv. Juozapo šventė

Balandžio 26 dieną, Bažnyčia mini šv. Juozapo Globos šventę. Šios šventės vedamoji mintis yra pabrėžti, jog šv. Juozapas yra visos Bažnyčios ir visų tikinčiųjų globėjas. Kadangi šv. Juozapas buvo šventos Nazareto šeimynelės globėjas, o iš tos šeimynelės kaip tik išsivystė visa katalikiška Bažnyčia, ji ir pasirinko šv. Juozapą savo visuotinu globėju. Prie to, kadangi šv. Juozapas buvo ir Kristaus globėjas, o mes tikintieji esame Kristaus mistiško kūno sąnariai, iš to seka, jog šv. Juozapas kaip tik prideramas mūsų globėjas ir užtarytojas prie Dievo. Bažnyčia, tat, ir įsteigė šią ypatingą šv. Juozapo Globos šventę, norėdama, kad tikintieji vis daugiau kreiptųsi į šv. Juozapą kaip į galingą ir garbingą užtarėją.

Ši šventė seminarijoje ypatingu būdu atšvesta. Ryte atlaikytos iškilmingos šv. Mišios, kurias atnašavo didž. gerb. rektorius kun. Juozapas Vaitkevičius, MIC. Jam asistavo kun. Jodka, MIC. dijakonu ir kun. Kamandulis, MIC. subdijakonu. Apeigoms vadovavo klierikas M. Šmigelskis, MIC, patarnautojais gi buvo klierikai K. Stadalninkas, MIC, J. Augūnas, MIC ir V. Parulis, MIC.

Kadangi pasitaikė, jog seminarijos rektorius irgi Juozapo vardą nešioja, jo pagerbimui diena buvo laisva nuo pamokų.

Tėvų Marijonų Misijos

Kun. Adomas Morkūnas, MIC., spėjęs sugrįžti iš Rytų yra vyresniųjų skiriamas su misijomis Detroit, Mich. ir Melrose Park, Čikagoje.

Kun. Čižausko, šv. Jurgio klebonaujamoje parapijoje, baland. 30 d. ir geg. 1 d. iki geg. 6, misijas veda kun. Ad. Morkūnas, MIC.

Melrose Park, lietuviams Mt. Carmel bažnyčioje geg. 14 — 21 dd., misijas duos kun. Ad. Morkūnas, MIC.

Newark, N. J., kun. Kelmelio klebonaujamoje šv. Jurgio parapijoje misijos geg. 21 — 28 dd., ves Aušros Vartų parapijos vikaras, kun. Vincentas Andriuška, MIC.

Po misijų kun. V. Andriuška, MIC., važiuoja į savo brolio šventimus, kurie įvyks birželio 3 d., Scrantone, Pa. jam asistuoti.